

Forholdet har hidtil været det, at der skulde foreligge en almindelig Dødsattest fra den behandelende Læge, men desuden den i visse Tilfælde vidtløftige og noget kostbarere Attest fra Embedslægen. Her indføres den Regel, at naar Talen er om en afdød, der har været sygebehandlet af en Læge, er denne Læges Dødsattest tilstrækkelig, og kun i Tilfælde, hvor en saadan Sygebehandling ikke har fundet Sted, forlanges en Attest udstedt af Embedslægen, bortset fra de Tilfælde, der ogsaa berøres, hvor Politiet af særlige Grunde forlanger en Attest udstedt af Embedslægen, hvilket ingen kan have noget at indvende imod, idet Bestemmelsen formentlig særlig maa referere sig til saadanne Tilfælde, hvor Politiet har Tanke om, at der kan foreligge Mulighed for en Forbrydelse. Disse to Fremskridt bringer Lovforslaget og saa dette lille Fremskridt, som ogsaa kan nævnes, at hvor der er Tale om en Udlænding, som er afgaaet ved Døden her i Landet, skal hans Lig kunne brændes, naar de Betingelser er opfyldt, som gælder i hans Hjemland, uanset om de er mildere end de her til Lands gældende. Det er vel noget, man anstændigvis har maattet gøre alligevel. Saa vidt mig bekendt har der foreligget et Tilfælde, hvor en Udlænding afgik ved Døden her i Landet, og hans Lig blev brændt, uanset at Bestemmelserne efter dansk Lov ikke var opfyldt.

Disse er altsaa Fremskridtene. Der er imidlertid et enkelt Afsnit, som jeg synes skæmmer Loven, selv om det ikke kan tænkes at gøre egentlig Skade. Det er det Afsnit, der bestemmer, at „for saa vidt Omkostningerne ved Ligbrænding maatte overstige, hvad der vilde medgaa til en tarvelig og sømmelig Begravelse, er Iværksættelsen af en Bestemmelse om Ligbrænding betinget af, at den kan ske uden Skade for nogen, som har Krav paa den afdødes Bo“. Jeg synes ikke om, at man paa den Maade sætter efterlevendes økonomiske Interesser op mod en afdøds Ønske paa dette Omraade, men jeg tror ikke, Bestemmelsen vil faa nogen praktisk Betydning, og skal derfor ikke dvæle længere ved den.

Den oprindelige Modvillie mod Ligbrænding skyldtes, naar den skal forklares, Ønsket om at hindre, at en begaaet Forbrydelse skjules ved Ligbrænding; man vilde bevare Adgangen til ved en eventuel senere Undersøgelse af det begravede Lig at godtgøre, hvorvidt der kunde bevises noget om Giftmord eller lignende. Saa-

danne Undersøgelser kan videnskabeligt foretages, men overfor denne Betragtning staar Udtalelser fra habile Videnskabsmænd, som erklærer, at det i mange Tilfælde kan være en tvivlsom Nytte, man har af en saadan Undersøgelse, og den kan i visse Tilfælde virke vildledende, idet den Opløsningsproces, som begynder, naar Døden er indtraadt, udvikler visse Giftstoffer; og der kan, naar der ved en foretagen Undersøgelse forefindes Giftstoffer, opstaa Tvivl om, hvorvidt det er saadanne Liggifte eller Spor af en begaaet Forbrydelse, man har truffet paa. Jeg mener, det betryggende maa ligge i det, som i øvrigt er gældende her til Lands, at ingen kan begraves eller bisættes eller ligbrændes, uden at der foreligger en Dødsattest fra en autoriseret Læge. Denne autoriserede Læge har naturligvis, hvis han i mindste Maade faar Mistanke om, at der kan skjule sig en Forbrydelse bag et Dødsfald, den selvfølgelig Pligt at underrette Øvrigheden derom. Denne Sikkerhed har man altsaa i alle Tilfælde, saa vidt som den bestaaende Ordning og Lægevidenskaben kan give Sikkerhed, og at det skulde blive bedre ved, at en Læge Nummer 2 eller en bestemt Embedsmand, men med samme Uddannelse som den første, skal udstede Attesten, tror jeg ikke paa. Naar Talen er om de Dødsfald, hvor en forudgaaende Sygdom ikke har fundet Sted, og hvor altsaa efter Lovforslaget Embedslægen skal tilkaldes for at udstede Attest, vilde jeg mene, at hans Vidnesbyrd, hvis man skal sætte dem op imod hinanden, vil være mindre værdifuldt end et Vidnesbyrd fra den Læge, som tidligere under forudgaaende Sygdomme har behandlet den paagældende og derigennem kender hans Konstitution, eventuelt hans hjemlige Forhold; en saadan Læge har flere Forudsætninger for at kunne skønne rigtigt end en Embedslæge, der ikke kan forudsættes at sidde inde med et saadant Kendskab til den paagældende.

Sympati eller Ikke-Sympati for Ligbrænding har naturligvis intet med Politik at bestille, og de Linier, hvorefter Spørgsmaalet deler Menneskeheden, gaar jo ud og ind mellem de politiske Linier. Det er først og fremmest æstetiske Betragtninger, som har rejst denne Sag, Betragtninger i Retning af, at den Opløsning, som efter Naturens Orden skal finde Sted, naar Livet er udslukt, foregaar paa en smukkere og æstetisk mere tiltalende Maade ved Ildens Hjælp end ved den Proces, som foregaar, naar Liget graves ned i Jorden. Dertil kommer den Metode,